

Arrest

nr. 347 273 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2025 met referentnummer 125624.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

Gelet op de pleitnota van 11 mei 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 15 juli 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 14 januari 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2024 werd ingediend door:

Naam: S. (..)

Voornaam: O. (..)

Nationaliteit: Mongolië

Geboortedatum: (..)1971

Geboorteplaats: Ulaanbatar

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.07.2024 voor de vierde maal gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot A. L. (..) (RR xxxxxxxxxxxx), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijft overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ...”

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:

- aanslagbiljet personenbelasting inkomstenjaar 2023 dd. 13.09.2024
- attest van erkenning van handicap FOD Sociale Zekerheid dd. 20.12.2023
- attest geldig voor het bekomen van het specifiek sociaal tarief gas en elektriciteit dd. 10.07.2024
- schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 28.02.2024
- schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 10.07.2024
- schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 17.07.2024 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode december 2022 – juli 2024 recht had op een achterstallig bedrag van €6213,31)
- schrijven FOD Sociale Zekerheid dd. 30.09.2024
- betaalattest Federale Pensioendienst (voor de periode maart 2024 – augustus 2024) - schrijven Federale Pensioendienst dd. 01.10.2024

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon momenteel inkomsten heeft uit een pensioen en een IVT/IT (inkomensvervangende tegemoetkoming/integratietegemoetkoming). Volgens de meest recente gegevens ontvangt hij een (bruto) maandelijks pensioenbedrag van €1773,31 (vanaf oktober 2024) en een maandelijks IVT/IT bedrag van €160,46 (IVT: €117,58 en IT: €42,88) (vanaf oktober 2024).

Er werden niet aangetoond welk netto-pensioenbedrag de referentiepersoon – naar aanleiding van pensioenaanvraag (als werknemer) dd. 26.09.2024 – op heden ontvangt. Het voorgelegde schrijven dd. 01.10.2024 vermeldt expliciet dat op het bruto-bedrag nog verschillende inhoudingen dienen toegepast te worden.

Er dient met betrekking tot de ontvangen uitkering opgemerkt te worden dat enkel de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) mee in rekening kan gebracht worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het bedrag van de integratietegemoetkoming (IT) kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, dit bedrag werd toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven (‘integratie’). Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met de som van deze tegemoetkoming.

De éénmalige betaling van een achterstallig bedrag heeft betrekking op de periode oktober 2022 - juli 2024. Het schrijven dd. 17.07.2024 stelt dat het mogelijk is dat dit bedrag niet of slechts deels zal worden uitbetaald omwille van bv. een uitstaande schuld); er werd niet aangetoond hoeveel er daadwerkelijk werd uitbetaald. Bovendien geeft deze éénmalige som geen beeld van de regelmatige inkomsten waarover de referentiepersoon op heden beschikt om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en van de referentiepersoon.

Louter op basis van de voorgelegde gegevens heeft onze dienst geen afdoende zicht op het exacte totaalbedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en er kan niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze heden niet afdoende stabiel en regelmatig zijn.

Er werden tevens documenten met betrekking tot de tewerkstelling van betrokkene voorgelegd. Met deze gegevens kan echter geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr.149/2019 van 24 oktober 2019).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.3. Via brief van 5 mei 2026 laat de verwerende partij louter ter inlichting aan de Raad weten dat de verzoekende partij op 24 februari 2025 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, die op 12 december 2025 uitmondde in een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verder blijkt dat verzoekende partij op 29 december 2025 andermaal een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"3.1. Eerste middel: Schending van artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet, Richtlijn 2003/86/EG, artikel 2.3.22 Burgerlijk Wetboek en het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel

1.

De Belgische staat stelt in de bestreden beslissing:

" Er werden tevens documenten met betrekking tot de tewerkstelling van betrokkene voorgelegd. Met deze gegevens kan echter geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980."

Volgens het Hof van Justitie is de herkomst van bestaansmiddelen bij gezinshereniging met een derdelander geen beslissend criterium. De bestaansmiddelen moeten dus niet noodzakelijk eigen middelen zijn, maar moeten wel steeds vast, regelmatig en voldoende zijn zodat men niet ten laste komt van het gastland.

Inkomsten die binnenkomen in het kader van een Belgisch huwelijk zijn bestendig en continu.

Het zijn immers afdwingbare schuldvorderingen in het kader van het huwelijksvermogensstelsel. De referentiepersoon heeft de betrokken bestaansmiddelen effectief ontvangen waardoor het eigen bestaansmiddelen worden waarover de referentiepersoon vrij beschikt.

Men dient rekening te houden met de maandelijkse steun van 2.200,00 euro netto die de heer Aerts ontvangt van zijn echtgenote via het huwelijk. Het gaat hier om inkomsten die door de heer Aerts worden ontvangen op regelmatige en stabiele wijze van een familielid. Zijn gehuwd onder het wettelijk stelsel.

Dienst Vreemdelingenzaken mag de inkomsten niet zomaar uitsluiten enkel en alleen omdat ze afkomstig zijn van zijn echtgenote. Onder het wettelijk huwelijksstelsel vallen de beroepsinkomsten immers in de gemeenschap en zijn het in se ook zijn inkomsten.

Volgens het Burgerlijk Wetboek vallen beroepsinkomsten die tijdens het huwelijk worden gegenereerd onder het gemeenschappelijk vermogen van beide echtgenoten, zelfs als slechts één van de echtgenoten een beroepsinkomen heeft.

"Baten van het gemeenschappelijk vermogen

Art. 2.3.22. Gemeenschappelijke goederen

§ 1. Gemeenschappelijk zijn:

1° de inkomsten uit de beroepsbezigheden van elk van de echtgenoten, alle inkomsten of vergoedingen die ze vervangen of aanvullen, evenals de inkomsten uit openbare of particuliere mandaten;”

In totaal ontvangt de referentiepersoon dus maandelijks een vast bedrag van meer dan 3.864,00 euro netto. Dat is ruim voldoende. Daar deze financiële ondersteuning maandelijks met een vast bedrag gebeurt, betreffen dit wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten. De referentiepersoon beschikt dus ook over deze inkomsten.

2.

De gezinsrichtlijn werd in het Belgische recht toepasselijk gemaakt op Statische Belgen en artikel 40ter Vreemdelingenwet moet dan ook richtlijnconform geïnterpreteerd worden. Concreet betekent dit dat artikel 40ter Vreemdelingenwet moet toegepast worden in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie over de voorwaarde van de bestaansmiddelen bij gezinshereniging met derdelanders. Dat de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is geldt dus evenzeer voor gezinshereniging met statische Belgen.

3.

De Belgische staat stelt: “Louter op basis van de voorgelegde gegevens heeft onze dienst geen afdoende zicht op het exacte totaalbedrag van de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, en kan er niet afdoende beoordeeld worden of de referentiepersoon heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt. De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42§1 tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in elk geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze heden niet afdoende stabiel en regelmatig zijn.”

Vooreerst is bovenstaande paragraaf compleet onduidelijk. Ten tweede motiveert men nergens in de bestreden beslissing waarom de inkomsten niet afdoende stabiel en regelmatig zouden zijn. De bestreden beslissing maakt enkel melding van het niet ofwel in aanmerking te nemen van de inkomsten voor de beoordeling van het toereikende. Nergens wordt er zelfs maar één woord genoteerd over het niet stabiele of onregelmatige karakter. Waarom zou het maandelijks pensioen van de heer Aerts niet in aanmerking genomen kunnen worden als zijnde afdoende stabiel en regelmatig?!

Verzoekster kan hier geenszins mee akkoord gaan. Een pensioen is per definitie een maandelijks uitbetaling en aldus zeker afdoende stabiel en regelmatig. Uit het neergelegde aanslagbiljet (stuk 4) bij de aanvraag blijkt heel duidelijk dat de heer A. (...) in 2023 ook reeds pensioen ontving. Dat hij reeds enige tijd van een pensioen genoot, blijkt ook uit een aan deze aanvraag voorafgaande aanvraag tot gezinshereniging (stuk 7). Daaruit bleek immers al dat de heer A. (...) een rustpensioen minstens ontving vanaf maart 2023.

Wanneer men de pensioeninkomsten van de heer A. (...) bekijkt, krijgt hij maandelijks een nettopensioen van 1.664,71 euro (stuk 6). Verzoekster legde een attest neer van de federale pensioendienst om de bedragen te staven (stuk 5). Indien met het exacte netto bedrag had wensen te weten had men dit kunnen bevragen alvorens over te gaan tot weigering. Bovendien werd het netto-pensioenbedrag ook al aangetoond bij de vorige aanvraag en ligt dit nu uiteraard zelfs hoger.

Verder haalt men met het eenmalig uitgekeerde bedrag van 6.213,31 euro geen rekening kan houden omdat dit geen beeld vormt van regelmatige inkomsten. Het document zelf benoemt de betaling van 6.213,31 euro als “achterstal”. Dit betekent dat er maandelijks te weinig werd uitbetaald, men dit heeft vastgesteld en heeft rechtgezet. Het bedrag moet zeker wel in rekening gebracht worden. Dit zou betekenen dat een loonachterstal dan ook niet meer in rekening genomen kan worden omdat de werkgever een fout heeft gemaakt in de berekening?! Deze achterstal is wel degelijk terug te brengen tot een regelmatig maandelijks bedrag van 295,87 euro netto (stuk 6).

Ook ontving de heer A. (...) in mei 2024 vakantiegeld bovenop zijn pensioen. Dit is een jaarlijks wederkerend gegeven, en ook hier dient rekening mee gehouden te worden. Het betrof zo’n 1.036,00 euro netto (stuk 6).

Het maandelijks leefloon bedraagt vanaf 1 februari 2025 876,13 euro voor een samenwonende persoon. 120% van dat leefloon is 1.051,35 euro. De heer A. (...) heeft dus meer dan voldoende inkomsten.

Wanneer men zou kijken naar 120% het leefloon van personen met een gezin ten laste is het referentiebedrag 2.089,55 euro (voor 2024). Dan valt het inkomen van de heer A. (...) inderdaad net onder de grens. Men mag echter de gezinshereniging niet automatisch weigeren in dit geval. De Belgische Staat moet dan eerst een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaansmiddelen de echtgenoten nodig hebben om te voorzien in hun behoeften zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. De Belgische Staat heeft dit nagelaten.

Haar oordeel dat er niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar niet afdoende stabiel en regelmatig is manifest onjuist en wordt niet gemotiveerd.

De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II). Zij maakt zich er snel vanaf door elke behoefteanalyse naast zich neer te leggen. Een overheid die voldoet aan het zorgvuldigheidsbeginsel had in deze de vraag naar de behoefteanalyse gesteld en verzocht om bijkomende documenten in elk geval. Dit gebeurde echter niet.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoekster haalt in haar middelen de schending aan van :

- Richtlijn 2003/86/EG*
- Artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 2.3.22 BW,*
- Zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel,*
- Artikel 8 EVRM.*

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet zijn:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15/7/2024 voor de 4de maal een gezinsherenigingsaanvraag in functie van haar Belgische echtgenoot heeft ingediend.

Verzoekster legde de volgende documenten neer bij haar aanvraag om te bewijzen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt: -

(..)

De gemachtigde motiveert dat “(..).”

Bij gebrek aan stabiele en regelmatige inkomsten van de referentiepersoon oordeelt verwerende partij dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De verwerende partij moet een behoefteanalyse maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Echter stelt de bestreden beslissing vast dat er geen stabiele en regelmatige bestaansmiddelen voorliggen van de Belgische referentiepersoon. In dit geval dient er derhalve geen behoefteanalyse te geschieden.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de gemachtigde bij de voorgaande beslissingen reeds uitgebreid een behoefteanalyse had gedaan.

Zo bevat de weigeringsbeslissing van 15/1/2024 de volgende motivering omtrent de behoefteanalyse:

“Uit het administratief dossier blijkt alvast dat 850 euro als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Als we rekening houden met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen blijft na het betalen van de huishuur nog 775,70 euro over. In het begeleidend schrijven van de advocaat wordt nog melding gemaakt van een energiefactuur van 150,78 euro waar trouwens geen betalingsbewijs van wordt voorgelegd bij deze aanvraag. Na aftrek van deze betaling blijft er nog 624,92 euro over. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (verzekeringen, telecommunicatie kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden.”

Alsook in de weigeringsbeslissing van 20/12/2023 de volgende motivering omtrent de behoefteanalyse:

“Uit het administratief dossier blijkt alvast dat er 695 euro als maandelijkse huishuur moet betaald worden. Als we rekening houden met de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen en de huurprijs en vaste en variabele kosten die de referentiepersoon momenteel betaalt, wil dit zeggen dat er gemiddeld dan nog maar 585,76 euro maandelijks overblijft om alle overige vaste en variabele kosten te betalen en om betrokkene en zijn echtgenote te onderhouden. Er worden amper 2 betalingsbewijzen voorgelegd van Elektriciteit en gas, (Total Energie) ten bedrage van 150,78 euro en een betaalbewijs van Proximus ten bedrage van 136,58 euro die het bestedingspatroon van de referentiepersoon en zijn gezin moeten aantonen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle deze andere kosten (verzekeringen, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) voor twee volwassen personen met dit bedrag kunnen betaald worden.

Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.”

Daarnaast haalt verzoekende partij aan dat zij zelf werkt en een inkomen heeft. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de echtgenoot van een Belg een recht op gezinshereniging opent indien hij onder meer aantoont dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dat wil zeggen bestaansmiddelen die gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 255.940 van 2 maart 2023 uitdrukkelijk bevestigd dat:

“De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 ‘betreffende het recht op maatschappelijke integratie’ en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.”

Uit dit arrest blijkt onomstotelijk dat de inkomsten van de aanvrager zelf niet in aanmerking worden genomen bij het onderzoeken van de bestaansmiddelenvoorwaarde, noch bij het maken van de behoefteanalyse. Waar verzoeker voorhoudt dat ook zijn eigen bestaansmiddelen in rekening moeten worden gebracht en niet enkel die van zijn echtgenote, kan hij dan ook geenszins worden gevolgd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in zijn specifieke geval moet worden afgeweken van de rechtspraak van de Raad van State.

Daarnaast wenst verwerende partij erop te wijzen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat "Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn.

(..)"

2.3. In haar pleitnota stelt de verzoekende partij als volgt:

"De bestreden beslissing betreft de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.01.2025.

Verzoekster zet onderstaand kort de belangrijkste kenmerken van haar dossier uiteen en wijst op nieuwe rechtspraak die van toepassing is in huidige procedure. Voor het overige verwijst zij naar het reeds neergelegde verzoekschrift.

Het eerste middel betreft de schending van de artikelen 40ter en 42 Vreemdelingenwet, de Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG, artikel 2.3.22 Burgerlijk Wetboek, alsook het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Vooreerst vertrekt de bestreden beslissing van een onjuiste rechtsopvatting wanneer zij stelt dat met de inkomsten van de echtgenote geen rekening kan worden gehouden omdat enkel de Belgische referentiepersoon zelf over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou moeten beschikken. Het Grondwettelijk Hof heeft in arrest nr. 38/2026 echter duidelijk geoordeeld dat een dergelijke lezing van artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet, waarbij uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belg in aanmerking worden genomen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang met artikel 8 EVRM, schendt. Het Hof verwerpt de lezing waarbij uitsluitend het persoonlijke inkomen van de Belgische referentiepersoon in aanmerking zou mogen worden genomen. Die restrictieve interpretatie leidt volgens het Hof tot een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 8 EVRM. De vereiste dat de bestaansmiddelen van de "statische Belg" uitsluitend diens eigen middelen moeten zijn, is dus ongrondwettig.

De herkomst van de bestaansmiddelen is dus geen beslissend criterium: relevant is dat de middelen vast, regelmatig en toereikend zijn, zodat men niet ten laste valt van de sociale bijstand. In het kader van een huwelijk onder het wettelijk stelsel behoren de beroepsinkomsten van de echtgenote tot het gemeenschappelijk vermogen (art. 2.3.22 BW) en vormen zij dus in se ook inkomsten van de referentiepersoon. De maandelijkse steun van 2.200 euro netto die de heer A. (..) van zijn echtgenote ontvangt, maakt deel uit van zijn effectieve, afdwingbare en stabiele bestaansmiddelen. Dienst Vreemdelingenzaken kan deze inkomsten niet louter uitsluiten op basis van hun oorsprong.

Daarnaast miskent de Belgische Staat zijn verplichtingen inzake zorgvuldigheid en motivering.

In de bestreden beslissing wordt enerzijds gesteld dat men geen afdoende zicht heeft op het exacte totaalbedrag van de bestaansmiddelen, anderzijds dat de bestaansmiddelen niet afdoende stabiel en regelmatig zouden zijn, zonder enige concrete motivering waarom.

Nochtans blijkt uit de neergelegde stukken dat de heer A. (..) reeds geruime tijd een maandelijks pensioen ontvangt, aangevuld met een geregulariseerde achterstal en jaarlijks vakantiegeld, en dat zijn inkomsten slechts net onder de grens van 120% van het leefloon voor een gezin met persoon ten laste liggen.

Indien er twijfel bestond over het exacte netto-bedrag, had een zorgvuldige overheid bijkomende inlichtingen moeten vragen in plaats van de aanvraag te weigeren. Bovendien had zij een individuele behoefteanalyse moeten uitvoeren in plaats van de gezinshereniging automatisch te weigeren omdat men meent dat de bestaansmiddelen niet stabiel of regelmatig zouden zijn. Door noch de inkomsten correct in aanmerking te nemen, noch een daadwerkelijke behoefteanalyse te verrichten, schendt de Belgische Staat zowel de richtlijnconforme interpretatie van artikel 40ter Vreemdelingenwet als het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissing vormt eveneens een inmenging in het gezins- en privéleven van verzoekster en haar echtgenoot, beschermd door artikel 8 EVRM. Bij elke inmenging moet de overheid een evenredigheidstoets

uitvoeren: zij moet nagaan of de verwijdering van verzoekster noodzakelijk is in een democratische samenleving en of het algemeen belang werkelijk opweegt tegen het individuele belang van het koppel.

In dit dossier bestaat er onmiskenbaar een hecht en duurzaam gezinsleven: partijen zijn sinds 2016 een koppel, zijn gehuwd, en verzoekster zorgt bovendien voor de heer A. (...), die erkend is als persoon met een handicap. Er is nooit enige twijfel geweest over de authenticiteit van hun relatie.

Het EHRM benadrukt dat het privéleven ruim moet worden geïnterpreteerd en alle sociale, persoonlijke en affectieve banden omvat die iemand in België heeft opgebouwd. De overheid moet daarom een concrete belangenafweging maken tussen het gezinsleven enerzijds en het algemeen belang anderzijds. Dat is hier niet gebeurd.

De beslissing is disproportioneel: het koppel beschikt over voldoende bestaansmiddelen, verzoekster heeft een blanco strafblad en vormt geen enkel risico voor de openbare orde. Er wordt niet uitgelegd welk "algemeen belang" hier zou primeren, noch waarom de verwijdering noodzakelijk zou zijn. De overheid heeft dus niet zorgvuldig gehandeld en heeft artikel 8 EVRM miskend.

Om die redenen moet de bestreden beslissing worden vernietigd."

2.4. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zoals *in casu* van toepassing in de versie sinds de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de wet van 10 maart 2024), luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)"

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing dat: *"(...) de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."*

2.5. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 15 juli 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer documenten inzake haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten.

2.6. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (*X t. Belgische Staat*, C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

In arrest nr. 38/2026 heeft het Grondwettelijk Hof zijn beoordeling wel beperkt tot de versie van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de vervanging ervan bij artikel 11 van de wet van 14 maart 2024, en tot de versie van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing vóór de wijziging ervan bij artikel 15 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de voorwaarden voor gezinshereniging betreft (hierna: de wet van 18 juli 2025), doch en voor zover dit *in casu* dienstig is kan niet blijken dat deze beoordeling niet evenzeer geldt voor wat betreft de versies sinds de vervanging/wijziging ervan via de wet van 10 maart 2024 (*Parl.St. Kamer 2022-2023*, DOC 55 3596/001, p. 43-59) en de wet van 18 juli 2025 (*Parl.St. Kamer 2024-2025*, DOC 56 0913/001, p. 17-21 en p. 37).

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 maar gelet op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waarin voormelde rechtspraak ook ter sprake kwam is deze verwijzing niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schendt. Zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 immers op gewezen heeft, hadden deze arresten betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in deze arresten nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen statische Belgen en derdelanders.

2.7. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 14 januari 2025, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER